

Henrik Hellstenius

LIKE OBJECTS IN A DARK ROOM (2007)

Musikken beveger seg i tiden. Den kan oppleves som å sitte i en bil som beveger seg gjennom et landskap. Noe dukker opp foran, glir fordi, for så å forsvinne bak oss mens noe nytt kommer tilsyne foran. Iblant beveger man seg raskt gjennom landskapet, i blant sakte. Man kan veksle fokus mellom å prøve å se mange deler av det som farer forbi, eller fokusere på en eller færre deler av landskapet. Man kan snu for å komme tilbake til et sted man tidligere har vært.. Nå man så kommer dette stedet vil man oppleve at noe er endret, fordi man i mellomtiden har sett mer av stedets omgivelser. Sett hva som kom før og etter.

Slik som landskapet farer forbi oss i bilen, er musikken prisgitt å flyte mellom et "før" et "nå" og et "etterpå". Musikken kan ikke, som et bilde eller en tekst, sees på eller leses i ulik rekkefølge og fra ulike vinkler. Musikken er og blir bundet til denne bevegelsen fra noe til noe annet, slik vi opplever gjennom bilvinduet i fart. . Men musikken kan late som noe annet.. Den kan late som om den skaper et sted eller et rom og ikke hendelser i tid. Den kan kretse rundt noe, den kan insistere på noe og ikke bevege seg vekk fra dette noe. Den kan prøve å gi lytteren en opplevelse av at den ikke flommer forbi bilruten, som et passerende landskap, men snarere er et stort lydrom hvor landskapets elementer beveger seg i sirkler rundt lytteren.

Slik omtrent har jeg tenkt når jeg har skrevet LIKE OBJECTS IN A DARK ROOM. Jeg har ønsket å presentere et visst antall musikalske objekter: en slagverkspuls, noen skjeve messingakkorder, stille og intenst strykeflimmer, en slags vippemelodi som ikke beveger seg noe sted, pusting i messinginstrumentene. Dette er spillebrikkene som kommer tilbake og tilbake i dette stykket. Brikkene er aldri helt like, de kan endre både farge og form, men de er heller ikke i en linjær utvikling. De roterer rundt og i forhold til hverandre.

Ideelt sett spilte vi dette stykket i stummende mørke, og med publikum inne i orkesteret slik at lytteren virkelig kunne oppleve at man satt i et mørkt rom og at objektene beveget seg rundt på alle kanter. Men kan vi ikke det så kan lytteren lukke øynene og innbille seg at musikken ikke definerer et strekk av tid, men et sted, et sted hvor musikalske fenomener oppstår og blir borte.